

VÖRÖS ISTVÁN

Reggeli ének

E kislány a fény boszorkánya,
szeretik lányok, virágok,
képek és hiányok, szereti
az iskola, a tanulás maga,
szereti én, szereti te,
a szeretet a végzete,
e kislány a fény kezdete,
ragozástól elrugaszzkodó
szeretet, a feje fölött lebeg,
szereti mi, szereti ők,
de ez nem hamis beszéd,
nem rossz idők kezdete
a boszorkány lélegzete,
egy varázsvilág hétköznapijai
fogják a zárt falakat széthajtani,
ahogy besütő nap az ágakat
Csipkerózsika álmán,
hová felfutott a mese sok levele,
míg föl nem lázadt
a törpék és koboldok népe:
Le vele! És lehulltak
a rózsaaágak, a napfény beáradt,
álomból ébrenlét lett,
kezdete valóságos meséknek,
mesevilág indái futják,
villamosnál gyorsabban az utcát,
és mindaz, amit itt lát
egy távcsövön a létbe révedő,
az már idő, az már idő,
nem mesék teje,
de sárkányvadászat ideje,
kacsalábból főtt kocsonya,
mérgezet almák illata,
táltos-verseny a tévében,
én persze nem nézem,
és nem nézi senki, talán csak egy manó,
neki a hallgatása megható,
de ha el kezd mesélni, régi lesz a régi,
és a föld nem lehet égi,
fölszáll hát a találós kérdések madara,
igen, soha, igen, soha,
bagolyköpet-
ként hull a rémület
ránk.

Álomportól lesz sárga az utcánk,
pedig fönt vagyunk, vagyis lent a téren,
elmeséljem,
ha fönről egy majompofa mered ránk,
hogy ki ő? Hiába tudnánk,
mert mókusarcra várunk.
Vagy főnixtollból legyen a kabátunk.
De nézd, egy gólya ráunt,
és eltűnik a múltban,
mi már rég bezárult.
Bezárul és lezárult, hiába van jövő,
ha van már múlt.
Hiába lesz holnap annyi új mese,
ha a mai hideg napnak
más a végzete.
E kislány a fény boszorkánya,
szeretik árnyak, sirályok,
kúpok és vivátok, szereti
az állatóvoda, a megmentés maga,
szereti álom, szereti a kutya,
a szeretet a lélegzete,
e kislány a fény személyzete,
látás, nézés, figyelem,
megértés, tetszés és értelem.
E kislány a fény sirálya,
aki a hídról eteti,
soha meg nem bánja,
ha kiflivéget dob neki.
Így kell a napot újrakezdeni.